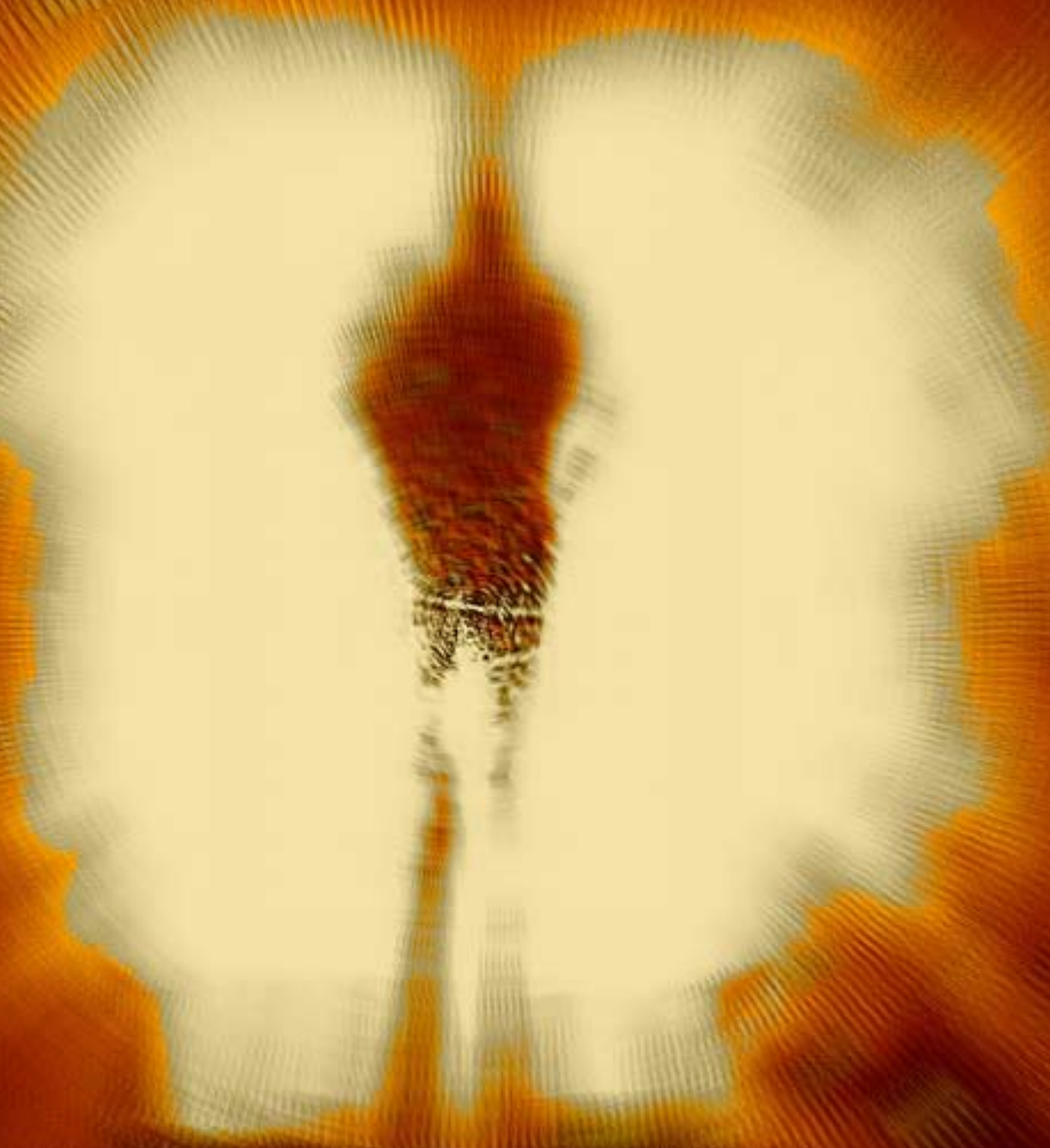

ИЛИЯ КАДИНОВ

**ЛАБИРИНТЪТ
НА КУЛДРИЧ**

ИЛИЯ КАДИНОВ
ЛАБИРИНТЪТ НА КУЛДРИЧ

Роман

ЛАБИРИНТЪТ НА КУЛДРИЧ

Copyright © Илия Атанасов Кадинов - автор, 2011
Издателство „Библио.бг”, София, 2011
ISBN 978-954-2939-16-0

Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

– Сега се движим обратно на часовниковата стрелка – отбеляза Кейн.

– Дано така да върнем времето назад – усмихна се Джоди – и да забравим за този кошмар.

– Като каза кошмар... – Гласът на Кейн притихна. – Запазете тишина! – прикани останалите той.

– Какво има? – прошепна Бил.

– Сякаш дочух някакъв стон в далечината.

– Стон ли? Аз нищо не чух.

– И аз нищо не чувам – каза тихо Джоди.

– Може би така ми се е сторило – рече Кейн.

– Сега остава да започнем и да халюцинираме – ухили се Фабрицио. – На страха очите са големи.

– Не е смешно – смъмри го Джоди.

– Малко смях не е излишен – оправда се италианецът – Така ще прогоним страха.

– Не става въпрос само за страх, но да, може и да си прав. – Джоди се приближи до Кейн. – Вече започнаха да ме побиват тръпки.

– Да – съгласи се Кейн, – необяснимото ни плаши.

И сякаш за да се потвърдят думите му, в далечината се дочуха писъци. Този път всички наостриха уши. Бил се опули и започна да се взира в сумрака, откъдето идваха ужасяващите звуци. Ехидната усмивка изчезна от лицето на Фабрицио и на нейно място се появи сериозното изражение на човек, недоумяващ за случващото се. Джоди се вкопчи в Кейн, а Майк отстъпи крачка назад, като че ли се опитваше да избяга от нещо невидимо.

– По дяволите! – изруга италианецът. – Какви са тези викове?

Кейн се огледа наоколо. Беше смръщил вежди и дебнеше като котка. Очите му подскачаха в лудешки танц, едва сдържайки се да не изхвъркнат от орбитите си. Опитваше се да проумее чии са тези звуци.

– Може би някой ни търси – обади се Рей.

– Пищейки? – Кейн снижи гласа си.

– Едва ли – рече Бил.

– Тогава чий е този глас? – обади се отново Рей.

– Де да знаехме – побърза да отговори Бил. – Звучи ми като женски.

– Не – опонира го Кейн. – Не е женски. Не звучи достатъчно тънко, за да го оприлича като такъв. По-скоро е писък на момче.

– Момче ли? – зачуди се Бил. – Откъде пък ти хрумна това? Няма момче между нас.

– Чакай малко – възрази Кейн. – Струва ми се, че пропускаме нещо.

Той отново започна да се оглежда. Може би момче не бе точната дума, тъй като пренасочваше мисълта му в друга посока. Умът му трескаво опипваше възможните варианти и търсеше логичен отговор. Наложиха се да се поправи:

– Не става въпрос за дете.

Останалите го погледнаха и зачакаха какво ще каже. Не се наложи да бъдат търпеливи, тъй като отговорът дойде почти машинално.

– Младокът.

– Кой? – недочу Майк.

– Ридли.

Кейн видимо се ядоса. Това, което досега му убягваше, се оказа толкова близко – на един хвърлей разстояние, както се казва. Нима никой не бе обърнал внимание или страхът принуждаваше всеки да се грижи най-вече за себе си, мислеше си той.

– Слепи сме и не забелязваме това, което ни е пред погледа – рече Кейн.

– Ридли го няма – констатира Джоди.

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

